



## **TRANSCRIPCIÓ EN BRUT**

**Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial**

Fitxer 7

**Interpel·lació**

al Govern sobre la situació dels serveis sanitaris públics (tram. 300-00075/09).

Passem ara al punt següent de l'ordre del dia que és la Interpel·lació al Govern sobre la situació dels serveis sanitaris públics, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

**Marina Geli i Fàbrega**

Moles gràcies, honorable presidenta. Honorable conseller (*remor de veus*). Perdó, perdó...

Fitxer 8

**El vicepresident primer**

Quan vostè vulgui, honorable diputada.

**Marina Geli i Fàbrega**

Moltes gràcies, president.

Honorable conseller, vicepresidenta, membres del Govern. Conseller, vull ser sincera. Hagués preferit que aquesta interpel·lació mai hagués existit. Durant aquests nou mesos, sincerament d'estupefacció, hem estat i he estat callada, però avui vull parlar a tots vostès de política de salut, sanitària, i de política de salut en temps de crisi. Només hem parlat d'economia, senyor conseller. On està l'orgull del sistema sanitari? On està, com vostè ha comprat quelcom que mai havíem fet durant 30 anys? Mai. Havíem estat sempre una vàlua dels anteriors, d'un consens no escrit, no només dels grans partits d'aquesta cambra, de tots i totes i de tots i tots els actors.

Però vostè s'ha contaminat, conseller. S'ha contaminat de consignes que ens estan portant, perquè han triat el camí de la desconfiança, del tot s'hi val, a trencar aquest consens. I aquesta és una interpel·lació honesta, de responsabilitat. Serem capaços, conseller, de contestar-nos quatre preguntes, de començar de nou, de deixar el camí de la dreta per anar pel camí del mig? Estem molt pitjor ara que fa nou mesos.

Però vostè sap i avui ho hem defensat, vostè s'anava pel món explicant el model sanitari de Catalunya, perquè nosaltres som economia del coneixement. Estem millor en cohesió social? El vicepresident del Tercer Sector deia: «Estem com a la postguerra de pobresa.» Estem molt millor, com diu el president Mas, perquè som pobres però no som ni analfabets ni més malalts.

On està l'orgull que el càncer de mama, la mortalitat del càncer de mama no depèn del nivell de renda? On està que dels vuit centres de referència de l'Estat, ahir vam saber que quatre són catalans i l'IRB del doctor Massagué, que el vam anar a insistir que vingués a Catalunya, que serà Nobel segurament algun dia; per cert, no deixin dimitir el doctor Serrano, del Centre de Regulació Genòmica. Vostè ha d'exercir de nou el lideratge, ha desertat del lideratge de política de salut, em sap greu. I li volem fer confiança, volem estar al seu costat si avui són capaços de contestar-nos a quatre preguntes simples.

Poder no és autoritat, eh, conseller, i molt menys en el sector sanitari, molt menys. Per res, jo crec, a la vida, eh? Però la gent necessita confiança, nord i esperança. Sap vostè i jo les fragilitats del sistema. Contestem-nos la primera pregunta junts. Sí o no, eh? Amb números, conseller, la despesa sanitària pública a Catalunya és excessiva? Un cop ens la contestem, que és no perquè estem molt menys dels països de la Unió Europea, dels 27, ja no dic dels 15. En PIB gastem un 5.6, OCDE del 2010, i es gasten el 6.2. Ja no li parlo dels 15, 7.2. Espanya el 6.5. Contestada aquesta pregunta, que suposo que vostè dirà: «No, no gastem molt», quina és la despesa per persona assumible? Nosaltres diem que per sota dels 1.300 euros, si no traguem coses de la cartera, no podem assumir-ho, que és el que vam deixar i el que vam fer durant els tres últims anys de crisi. Vostès ara ens

volen fer creure que amb 1.200 no passa res. Mentida. Però la primera pregunta és clau per al pacte amb el Partit Socialista.

Segona pregunta. Per què es va deixar contaminar vostè de què la culpa és tota del tripartit, o del Govern d'Espanya, en salut? Vol que li digui? El president Mas era conseller d'Economia i vicepresident. Que mai vaig recriminar al conseller Pomés que ens deixessin 2.146 milions d'euros de dèficit després de desplaçar 1.800 milions d'euros? Dels vuit hospitals que hem inaugurat aquests últims set anys, cinc empantanegats amb el seu finançament? Que me'n recordaré sempre del senyor David Vegara quan va arribar un requeriment d'Hisenda que ens volia embargar pavellons modernistes de l'Hospital de Sant Pau perquè no pagàvem la quota patronal de la Seguretat Social, i ell, amb la ironia intel·ligent que tenia, va dir «que els embarguin». D'això, sap què? Nosaltres en dèiem infrafinançament. I ara en diuen malbaratament.

Seran capaços de contestar-nos una pregunta simple? Hi ha un infrafinançament crònic i un conjuntural. Nosaltres vam ser molt més reformistes que vostès. He arribat a la conclusió que els únics que poden ser reformistes són aquells que creuen en el model. Jo encara el defenso, conseller, sóc dels pocs que el defenso, perquè el conec i vostè ha cregut sempre en el servei públic de Catalunya sanitari, n'ha format part, i en vostè no hi havia mai l'ànim de privatització ni d'afavorir el sector privat, que jo mai he tingut res en compte i sempre he dit que mereix el mateix respecte que el servei públic, però la diferència, i més amb pobresa, és que la gent no pot triar, sap?

Tercera pregunta. La segona és relat compartit de nou, eh? Tercera pregunta. Compartim les conseqüències, el cor de les conseqüències de les retallades dels nou mesos? No mirada només professional, ja sap que la mirada ciutadana i professional en el nostre sector és bastant la mateixa. Avui em deien que en un hospital hi ha hagut tants *lios* amb els administratius sanitaris demanant hora perquè els han ajornat les seves visites per a l'any que ve, que s'han començat a escridassar. No podem confrontar, si us plau, ni amb la vaga de metges ho vaig fer, mai, senyor conseller, els professionals amb els ciutadans. Estem tocant el cor, i compartim amb vostè criteris, podem revisar els criteris de les llistes d'espera,

però no podem malmetre el cor del canvi que va ser, que és l'accessibilitat al diagnòstic. Aquest és l'angoixant, senyor conseller –aquest és l'angoixant– quan no sabem què tenen.

Per què vostè no ha presentat el que vam deixar fet i vam pactar amb el sector del Pla d'Innovació i Atenció Primària i Salut Comunitària, allò que en dèiem «urgent preferent», quinze dies o un mes, i ordinari, de diagnòstic. Per què parla avui de llistes d'espera o de temps d'espera per a cirurgia oncològica, quan tota la vida això ha estat preferent, ni mai tan sols havíem utilitzat aquest llenguatge. D'això és del que parlem. I del que no parlem?

Deixar d'invertir en salut comunitària en època de crisi és empitjorar les desigualtats en salut perquè els determinants socials costen més de canviar. Aquesta salut del 2010 on és? Perquè radiografia ja una part de la crisi. 2006-2010, pactem, a veure què fem, però necessitem de veritat fer un relat acurat de què ha passat, perquè la gravetat és que ha deixat en mans dels gerents i del proveïdor sanitari les retallades ja dels professionals, les línies vermelles s'han de reconsiderar, i estarem al seu costat, si us plau. Aquest és l'element troncal, eh?

Mai parlem, no he sentit ni un dia parlar del malalt mental. Treu psiquiatres i psicòlegs de la consulta de primària, que s'anaven generalitzant. És un greu error perquè és pa per a avui i fam per a demà. Estava baixant la medicació de salut mental. En època de crisi empitjoren les malalties mentals. No n'he sentit a parlar, ni tan sols a vostè. Com podem treure 40 ambulàncies de transport sanitari urgent en època de regulació a les urgències, que l'avalem.

Li vaig enviar una carta, senyor conseller, a l'agost, dient que aquesta persona, aquest grup..., perquè no podem fer demagògia, perquè vam començar la reordenació a les urgències nosaltres, li proposo un pacte de reordenació de les urgències. Feci una demora d'uns mesos de treure el transport sanitari urgent, i parlem-ne. Encara no m'han contestat, no ens han contestat. He sortit jo a avalar tancaments, cosa que mai va fer Convergència, mai ens van ajudar ni quan vam retallar els sous, ens deien que era una *locura*. Aquí van votar en contra. Ara emprendre reformes estructurals, 40 milions de receptes electròniques a l'any, reforma de l'ICS, baixada dels salari dels professionals, reformes o en fi, decisions

conjunturals. Quant han deixat d'herència d'aquest tripartit que tot ho va fer malament, d'estalvi, aquest any, 400 milions d'euros? Quatre-cents entre salaris tot l'any i un 10 per cent menys a la farmàcia? Tres-cents? Quatre-cents?

A partir d'aquí podem parlar. Aquestes són les tres preguntes per poder contestar-nos a la quarta i la més important: ara què –ara què? En aquest «ara què», un cop l'hàgiu escoltat en la meua segona part, li direm el que nosaltres li proposem.

Moltes gràcies.

### **El vicepresident primer**

Moltes gràcies, honorable diputada. Per respondre aquesta interpel·lació en nom del Govern té ara la paraula l'honorable conseller de Salut, senyor Boi Ruiz.

### **El conseller de Salut (Boi Ruiz i García)**

President, honorable diputada. Bé, jo li agraeixo la seva intervenció, encara que algunes parts de la seva intervenció em causen una certa sorpresa. Una certa sorpresa no perquè sigui legítim allò que demana i pregunta, i que diu que no hem parlat. Jo porto, si no recordo malament, tres compareixences en comissió, i en aquestes tres compareixences en comissió no solament hem parlat de pressupostos sinó que a més a més vaig ser criticat a la comissió precisament perquè quan vaig presentar els pressupostos no parlava de números, «vostè ens ha vingut a parlar d'una altra cosa i aquí parlem de pressupost», això se'm va dir a la comissió, i vaig parlar del que vostè i a mi ens agrada, que és parlar de Sanitat i de malalts. Per tant, aquí hi ha una certa contradicció.

Bé, jo recullo un testimoni, tant pel bo com pel dolent, i per tant jo no li posaré el retrovisor sinó que crec que hem de mirar cap endavant i recullo el bo, i sempre ho he dit públicament, moltes de les coses que estem fent són coses treballades anteriorment per tots i per tot el sector, no aplicades, i que les anem aplicant perquè tenien els seus calendaris d'aplicació i toca fer-les, i les estem fent. El que sí que no podem és fugir denegant la major, i la major és que tenim una situació econòmica i financera que és la que és, i a partir d'aquí sí que jo crec que hem d'avançar admetent aquesta major en tot allò que d'alguna manera anem proposant poc a poc.

Què vol que li respongui en relació a les preguntes? Ho tinc claríssim, i si vostè recorda la meva resposta a la pregunta oral d'ahir, jo estic dient des del primer dia, 3 de febrer, que la sanitat catalana està infrafinançada i defenso dues coses, com sap vostè molt bé, que és el tracte fiscal adient perquè puguem tenir la sanitat que toqui, diguem-li com li vulguem dir, pacte fiscal, és igual la terminologia però nosaltres tenim una fiscalitat que no té el retorn que hauria de tenir per tenir els nostres serveis públics. Aquest infrafinançament l'hem dit i l'hem defensat sempre a Catalunya.

I en segon lloc ahir em va sentir, com he dit sempre, que és necessari posar més recursos. I no ho dic simplement perquè doni la impressió que toca dir-ho ara, que s'han de posar més diners, ho estem dient des del primer dia. Però miri, tampoc hem de generar falses expectatives. Jo li responc a la pregunta: és insuficient i estic d'acord amb els 1.300 euros. Ara ve com els financem.

De totes maneres miri, l'informe de l'Organització Mundial de la Salut del 2010, que parla del finançament dels sistemes universals de salut, que no crec que ningú en aquesta cambra discuteixi la seva bondat i que l'hem de defensar tots, i a més a més amb les característiques pròpies del nostre país, diu, i ho dic per les expectatives: «Els fons mancomunats fiscals de la Seguretat Social no podran cobrir mai el 100 per cent del cost del 100 per cent dels serveis que necessiti el 100 per cent de la població.» Per tant, jo crec que ens hem de marcar un punt on arribar, però tampoc generant l'expectativa que ho resoldrem sempre tot i en qualsevol moment. Això ho diu l'OMS, i diu: «Els governs poden i tenen l'obligació –i tenen l'obligació– de posar més diners a la salut per sostenir els sistemes nacionals de salut», ja no solament per les raons sanitàries, sinó per les raons que vostè i jo compartim perfectament de cohesió social, d'economia productiva, etcètera, etcètera.

I diu: «Tenen l'obligació i poden fer-ho, de decidir d'on posar més diners per, durant una situació econòmica –com la que viu el context global– fer surar aquest sistema nacional.» Per això demano que el proper de Madrid, perquè nosaltres no tenim la competència, decideixi d'on hem de treure aquests recursos sanitaris,

primer decidir i admetre que s'han de posar més, i després ja discutirem l'instrument.

Però a més a més diu l'Organització Mundial de la Salut que no solament es tracta de posar més diners sinó que es tracta de donar-li salut als diners que s'hi posen. I amb això vostè i jo estarem totalment d'acord, perquè hi ha 30.000 projectes que hem compartit no aplicats encara de reordenació de serveis, i que jo estic disposat a compartir...

Fitxer 9

...per preservar aquest model que vostè i jo volem defensar.

Fixi's, què diu l'OMS amb relació a la salut pels diners? Diu..., miri, agenda d'acció que l'OMS proposa als països, que segurament la compartirem, eh?: ús racional del medicament. No cal que li digui que estem fent les mateixes coses que vam dir que s'haurien de fer, pressionant una miqueta més, òbviament, perquè la situació ens ho exigeix. Màxim rendiment de les tecnologies, que no vol dir fer més proves; millorar la productivitat dels hospitals; obtenir la millor resolució possible des de l'inici, Pla d'innovació de la primària i millorar la resolució; controlar malbaratament, que no estic dient la gestió del malbaratament, malbaratament en la microgestió, i avaluar críticament quins són els serveis necessaris.

Això és el que, d'alguna manera, inspira totes i cada una de les meves intervencions a la Comissió de Salut. I això és al que volem dir Pla de salut i és el que volem, quan vaig anunciar al portaveu del seu grup parlamentari i als altres grups parlamentaris, treballar conjuntament amb tot el sector, portar-lo a debat amb els grups polítics i aprovar-lo un cop debatut amb tots els grups polítics i amb la Comissió de Salut. Estem en la mateixa línia.

I jo agraeixo la seva oferta, perquè fins ara la seva oferta, que sempre l'he coneguda i sempre ha estat la mateixa, no ha estat coherent amb els comportaments a vegades, no seus, sinó a vegades de tota l'oposició en el seu conjunt.

Per tant, escolti'm, jo li contesto clarament les tres preguntes: no és excessiu el finançament sanitari català, el model l'hem de preservar i la foto cap a on anem i quin és el model és el que nosaltres i vostè coneix tan bé com jo, es diu Pla de salut. Per tant, aquesta és l'oferta.

Li agafo la mà que m'estén. Ara bé, hi insisteixo, és important, primer, abaixar l'alarmisme, perquè, miri, quan a mi em diuen que jo sóc el que està promovent tot això, perquè la gent es faci de mútues privades, jo crec que el que més hi està contribuint és tot aquell que diu que el sistema està en fallida, no jo. Jo estic intentant preservar el sistema sanitari públic, en la mesura del que crec i sé i és possible, i jo crec que l'alarmisme va, precisament, en sentit contrari del que es pretén criticar-me.

En segon lloc, vostè també sap molt bé, i amb la transmissió de problemes que ens vam fer, continuem tenint un problema d'uns quants centenars de milions d'euros a Catalunya pel no-compliment per part del Govern de l'Estat del principi de lleialtat institucional. I això ho ha patit vostè i ho continuo patint jo. I això és una objectivitat, eh? I, per tant, hem de continuar pressionat que es compleixin els principis de lleialtat institucional. I vostès segurament tenen una posició millor que la meua per poder pressionar encara més el Govern de Madrid amb relació que es compleixin aquests principis.

Per tant, jo crec si som capaços de construir tots una posició més constructiva –dic tots, i m'hi incloc–, crec que podrem canviar molt el clima. El clima no ve tant de les decisions ni el que hem de fer ni com ho hem fet, ve moltes vegades de moltes interpretacions del que hem fet per què ho hem fet. I aquí en som tots responsables, per tant, no solament aquell que fa. Perquè, miri, una cosa que..., jo estic d'acord que el poder no és autoritat, però l'autoritat quan es té s'ha d'exercir, no es té per tenir-la només, sinó l'hem de fer, la utilitzarem millor o pitjor, però l'autoritat s'ha d'exercir. I, per tant, intentem exercir-la.

I tenim un problema crònic, vostès ho saben molt bé, des de fa molts anys: els professionals sanitaris ahir i avui continuen en una situació de no-resolució de quin és el seu paper en el sistema i en el conjunt del sistema. I hem intentat, abans i ara, intents, i això barrejat amb el problema laboral, doncs, ens dona una situació

complicada. Però jo estic absolutament d'acord a treballar conjuntament i resoldre-ho –resoldre-ho–, hi insisteixo, abaixant el to de l'alarmisme, compartint la informació, compartint els criteris i mantenint el model. No estem canviant el model –no estem canviant el model–, eh? Per tant, això que estem canviant el model, que el model és un altre, tinc la impressió que és una interpretació que no s'ajusta a la realitat. I per això –per això–, abans d'aquestes interpel·lacions jo vaig demanar la compareixença en comissió, per estendre'm a bastament en tot això de què en aquests moments estem parlant; estendre'm a bastament en la proposta a tots els grups parlamentaris de què fer, ho faré en la compareixença, tal com he dit a tots els grups parlamentaris.

I, per tant, a mi em tindrà al seu costat i amb el seu plantejament que calen més diners, no en tenim prous, que el model és el que hem de preservar i que el futur passa pel manteniment del model.

#### **El vicepresident primer**

Gràcies, honorable conseller. Al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable diputada senyora Marina Geli.

#### **Marina Geli i Fàbrega**

Honorable conseller, si algú ha estat coherent amb salut ha estat el Grup Socialistes. Recorda el document que vàrem signar per a l'abstenció de la investidura què deia? Ja ningú se'n recorda. Avui l'hem tornat a malmetre, per cert, en el debat de la corporació.

Reactivació econòmica, quants llocs de treball hem perdut indirectes des que fem aquestes retallades de 1.000 milions del sector salut, dels sectors econòmics als quals comprem productes?

Segon: salut, educació i la corporació. Ara què? Molt bé, entenc que la coherència per part nostre, perquè vam fer el mateix en el debat de pressupostos, demanàvem només que l'impost de successions no fos anul·lat definitivament. No, no, és veritat –és veritat–, era l'única condició que el president del grup parlamentari va posar per negociar els pressupostos. Hi vam tornar el mes de març, el portaveu, aquí amb una moció que jo li vaig dir aquell dia. Recorda que vaig passar per aquí

davant i li vaig dir: «Avui haguéssim començat el pacte real de salut.»? I vostès van triar la dreta, legítimament –legítimament, legítimament–, i el Grup Parlamentari Popular el vaig escoltar molt crític amb els incompliments dels seus acords en salut. I ara hi tornem, hi tornem... Deixem el passat, d'acord.

Entenc (*veus de fons*), no, entenc..., no perdoni, els que han malbaratat trenta anys són vostès, d'un acord, busquem les hemeroteques. (*Forta remor de veus.*)

### **El vicepresident primer**

Senyores diputades, senyors diputats, si us plau...

### **Marina Geli i Fàbrega**

Parem, podem parar, (*veus de fons*), conseller i no fer res més fins a final d'any, de retallades? Li faig una proposta: quant li falten, 75 milions, 100 milions? Quants? Ja m'ho dirà. Pacti amb les farmacèutiques risc compartit de la medicació hospitalària de dispensació ambulatoria per als propers quatre anys. 800 milions d'euros són. Quan han deixat de pagar encara quan els ho diem, ho fem. Parlo de la medicació hospitalària de dispensació ambulatoria. Ho comencem a fer i ho sap vostè. Per parar, eh?, estic parlant, per parar ara.

Molt bé, a partir d'aquí tres mesos, només tres mesos, molt menys de tres mesos, de fet, eh?, per veure quin és el pressupost de l'any que ve de salut, quina és la cartera de serveis. 1.300, n'hem de buscar sis-cents vostè i jo, perquè ara els buscarem junts si vol. (*Veus de fons.*) Perquè, és clar, no, no, a Madrid, també –a Madrid, també. No, perdonin, a Madrid, també, anirem junts. (*Veus de fons.*) Ah, no? Perdoni, tornarem a..., és que m'he confós ara, no sé si parlava de la fiscalitat o de pacte fiscal? Parlem de les dues coses, però..., és com si jo li digués si vostès haguessin obtingut 2.421 milions de *cash* del pacte fiscal actual vigent l'any 99 ara no tindríem dèficit a la sanitat, tindríem una despesa sanitària de 1.600 i les reformes –i les reformes– (*alguns aplaudiments*) serien molt més fàcils.

### **El vicepresident primer**

Si us plau, senyora Geli, un moment, si us plau. Els agrairia que deixessin parlar a la persona que està en ús de la paraula, però sobretot, diputats, els que menys han

d'interrompre amb aplaudiments o amb crits la persona que està parlant. (*Remor de veus.*) Si us plau, si us plau...

### **Marina Geli i Fàbrega**

El vaig escoltar amb molt deteniment i comparteixo..., sap que conec i comparteixo amb el conseller basc el que estan fent, que és bastant similar, algunes coses les havíem iniciat conjuntament els últims anys a Catalunya. Però a Andalusia també, eh?. Però, és clar, el tema és que no busquem excuses de mal pagador en un lloc i a l'altre, estic parlant d'anar junts en tot, en la fiscalitat, que vol dir impostos, eh?, parlo, en el finançament que tenim ara, en el que hem de tenir a partir del 2013, de la revisió del pacte fiscal.

Però a partir d'aquest moment, si us plau, la pregunta més important me la contesta? Hem tocat el cor amb les retallades sense autoritat política, sí o no? O estem començant a tocar, conseller? Em sap greu dir-li-ho, eh?, i no ho dic jo, i no faig alarmisme (*remor de veus*), no, no faig alarmisme.

Quart element –quart element, quart element: recuperem l'informe Vilardell 2010 i anem junts aquí. Amb tres mesos podem tenir un acord sanitari a Catalunya, el nostre grup fa u per u. I partir d'aquest moment, a partir del vinent que hi sigui el Govern de l'Estat i amb el Consell Interterritorial el tenim. Ara, no per escatimar recursos de salut, no confrontem els professionals amb els ciutadans, eh? Per què hem d'abaixar els sous als professionals sanitaris ara quan els el vam abaixar l'any passat només a ells –només a ells?

Informe per informe, el de l'OMS, ara li donaré l'informe últim de l'OCDE, el debat és aquest: quants diners posarem l'any vinent? Perquè si vostè consolida les retallades d'aquest any, vol dir que hem de treure o a cartera o que vostè assumeix la pèrdua de qualitat i d'equitat i l'empitjorament de les desigualtats en salut per determinants socials secundaris de la pobresa. Per tant, si hem de buscar 500 milions, en el debat de pressupostos del 2012 ja veurem en ingressos i en despeses què retallem. Perquè vostè he sentit que deia 1.300, però és que les retallades són 1.200.

Nosaltres, mal els pesi, els últims tres anys vam congelar 1.300 euros la despesa per càpita; mal ens pesava a nosaltres, perquè el conseller Castells i jo mateixa l'any 2003 vam presentar un projecte per arribar a 1.600 en vuit anys. Això es va estroncar per la crisi. Estroncar, vull dir el creixement més intensiu, però mai anar enrere.

Aquest parar, dialogar, pactar, tres mesos, conseller, menys de tres mesos, en un mes, ràpidament, quan vostè vulgui, aquesta tarda ens reunim, comencem a treballar. Parin, facin el pacte amb les farmacèutiques per a la medicació hospitalària de dispensació ambulatoria i replantegem algunes coses. I ja sap jo que quan cal donem la cara, mai de l'oposició... El meu grup parlamentari a vegades no m'entén, diu: «tu ets massa, escolta'm, pactista», perquè jo deia que havia de sortir a favor que tanquin..., home, no és que estigui a favor, però, miri, que tanquin Besalú, l'alcalde és per aquí. Vaig sortir jo a defensar el tancament de Besalú. Mai havia escoltat un alcalde de Convergència que fes el mateix, ni un diputat, però és igual –és igual–, com que jo he estat al Govern és la meva responsabilitat. Aquest és el motiu, no per desautoritzar ningú. Aquest és el motiu fonamental per bé i per mal. Assumeixo els errors que vam prometre, però ens tindran al davant, i espero que no, a l'altra banda, senyor conseller. Escolti, perquè no vull solemnitzar, però la situació que s'està produint està sustentada en quelcom que havíem construït que es diu confiança i esperança, i parlo d'economia...

**El vicepresident primer**

Senyora diputada, si us plau, se li ha exhaurit el temps.

**Marina Geli i Fàbrega**

...productiva.

Moltes gràcies.

**El vicepresident primer**

Gràcies. També per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable conseller de Salut, senyor Boi Ruiz.

### **El conseller de Salut**

Bé, honorable diputada, jo li agraeixo molt el plantejament que està fent avui perquè és una miqueta innovador, perquè des del primer moment ens vam estendre la mà, el seu grup i nosaltres, però el primer punt que ja va fer impossible que avancéssim en aquesta possibilitat d'acord és l'admetre la major. I l'admetre la major no és admetre que abans s'ha fet millor o s'ha fet pitjor; que hi havia una realitat econòmica que era la que era i que hi havia un paquet de diners que no hi eren. I, per tant... I això ho diu la Intervenció General de l'Estat. A partir d'aquí, si obviem això i traslladem el discurs que el que s'està fent s'està fent d'una manera absolutament innecessària, perquè la situació econòmica no ho justifica, home, doncs, és un element de conclusió difícil de sostenir.

Aleshores, jo entenc que sobre la realitat d'avui, quan vostè diu «toquem el cor», jo haig de dissentir, no toquem el cor, podríem estar a l'extrem de tocar el cor, i en això estic d'acord, i per això estem vigilants i hi estem a sobre. I quan es produeix alguna distorsió que els professionals comuniquen, amb els mecanismes que tenim, no amb els mecanismes públics, amb els mecanismes que tenim, abans que surti al diari ja ens hem anticipat en la mesura, perquè hi estem a sobre. I vostè sap tan bé com jo com es controla el tema del circuit ràpid diagnòstic, sap molt bé com es controla la llista d'espera de cirurgia cardíaca, ho sap perfectament.

Per tant, jo crec que en aquests moments jo haig d'admetre que..., i ho admeto i ho he dit des del primer dia, que portaríem el sistema a un nivell en què la gent es pogués esperar, el màxim que s'hagués d'esperar fos amb seguretat; que afectaria els professionals, no ho he negat mai, per tant, no crec que sigui criticable el fet que una cosa que s'ha de produir perquè no hi han recursos econòmics i no queda més remei que es produeixin s'hagi produït.

Per tant, a partir d'aquí, jo torno a insistir en el que li deia: posarem a sobre de la taula tot el que pensem fer, entenen que l'escenari econòmic és el que és avui, no és el que era l'any passat ni l'anterior ni l'anterior, és el que és avui, i què podem fer per millorar aquest escenari econòmic, des del punt de vista dels ingressos, què podem fer...

Fitxer 10

...per millorar el que fem amb aquests diners i sap molt bé que hi han moltes assignatures pendents, com la de la reforma del terciarisme i d'això hem de treballar, i que aquí hi han molts diners dins del propi sistema que han d'aflorar, han de venir de fora, però han d'aflorar a dins, els diners, dins del sistema. I tindrem totes les reaccions, com sap vostè, no desitjables, però les tindrem, però ho farem i ho farem de manera compartida perquè vostè i jo estem absolutament d'acord amb el terciarisme, igual que estem d'acord en què la farmàcia no li hem de comprar productes, li hem de comprar serveis i resultat. I estem fent, amb un laboratori en concret, estem fent, amb un laboratori en concret i l'Institut Català d'Oncologia, un procés de finançament i de contraprestació dels citostàtics en funció del resultat que ens donen. I a partir d'aquí estendrem això.

I després una altra cosa molt important, molt important de matís: no estem fent retallades contínues, eh? Tenim un pressupost, un pressupost, i el pressupost és el pressupost. No ens falten diners per a arribar al pressupost i hem de retallar més, estem complint el pressupost. I totes les mesures, totes les mesures, totes les mesures, no han estat gotejades, van estar presentades totes les mesures, totes, alhora, en la comissió parlamentària quan vam ensenyar les primeres mesures amb pròrroga pressupostària i després les vam confirmar quan vam fer el pressupost. Les vam ensenyar totes, amb la seva quantia, el percentatge, i estem gestionant que cada una de les partides es compleixi. No estem fent retallades addicionals, eh?

Per tant, no creem aquesta incertesa de que ha de vindre més. Nosaltres hem d'acabar amb l'acord laboral de l'ICS i s'ha acabat, no hi ha res més. I a partir d'aquí, i a partir d'aquí haurem complert el pressupost del 2011, i a partir d'aquí construïm el pressupost del 2012, conjuntament, construïm totes les mesures d'aflorar diners, i dic conjuntament i obert a tota la cambra, contemplem la sanitat, com vostè deia molt bé, no ha de ser un element de discussió política, no ho havia estat mai, i ho és, perdoni que li digui, quan neguem la major, quan vostès neguen

la major i ens acusen, i ens acusen de fer coses, miri, dos i dos són quatre els sumem de dreta a esquerra o d'esquerra a dreta.

Moltes gràcies.